

Jumala on valo!

1. Joh. 1:1-2:2

1. Mikä on alusta asti ollut, minkä olemme kuulleet, minkä omin silmin nähneet, mitä katselleet ja käsin koskettaneet, siitä me puhumme: **elämän Sanasta**.

2. Elämä ilmestyi, me olemme nähneet sen, ja siitä me todistamme. Me julistamme teille sen **iankaikkisen elämän, joka oli Isän luona ja ilmestyi meille**.

3. Minkä olemme nähneet ja kuulleet, sen me julistamme myös teille, että teilläkin olisi yhteys meidän kanssamme. Meillä on **yhteys Isän ja hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen kanssa**.

4. Tämän **me kirjoitamme, että ilomme olisi täydellinen**.

5. Tämä on se sanoma, jonka olemme häneltä kuulleet ja jonka julistamme teille: **Jumala on valo**, hänessä ei ole mitään pimeyttä.

6. Jos sanomme, että meillä on yhteys hänen kanssaan, mutta vaellamme pimeydessä, me valehtelemme emmekä toimi totuuden mukaan.

7. Mutta **jos me vaellamme valossa**, niin kuin hän on valossa, **meillä on yhteys keskenämme ja Jeesuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä**.

8. Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, me eksytämme itsemme eikä totuus ole meissä.

9. **Jos me tunnustamme syntimme**, niin **Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä**.

10. Jos sanomme, ettemme ole tehneet syntiä, teemme hänestä valehtelijan eikä hänen sanansa ole meissä.

2:1. Lapseni! Kirjoitan tämän teille, ettette tekisi syntiä. Jos joku kuitenkin syntiä tekee, **meillä on Isän luona puolustaja, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas**.

2:2. Hän on **meidän syntiemme sovitus, eikä vain meidän vaan myös koko maailman**.

Kirjeen tarkoitus

Ensimmäisessä kirjeessään Johannes toistaa muutamia kertoja syyn, miksi hän kirjoitti kirjeen. Ensimmäisessä luvussa hän ilmaisee asian näin: *Tämän me kirjoitamme, että ilomme olisi täydellinen.* (1:4) Toisessa taas näin: *Kirjoitan tämän teille, ettette tekisi syntiä.* (2:1) ja *Minä kirjoitan teille, lapset, sillä synnit on annettu teille anteeksi hänen nimensä tähden.* (2:12) Edelleen: *Tämän olen kirjoittanut teille niistä, jotka eksyttävät teitä.* (2:26) Luvussa viisi hän vielä tekee yhteenvedon: *Tämän minä olen kirjoittanut teille, jotka uskotte Jumalan Pojan nimeen, tietääksenne, että teillä on iankaikkinen elämä.* (5:13) Johannes ei siis jätä meitä epätietoiseksi, miten myös meidän tulee lukea kirjettä. Se avaa meille syntien anteeksiantamukseen perustuvan ilon ja pelastusvarmuuden, mutta varoittaa samalla meitä joutumasta harhojen eksyttämiksi.

Kirjoittaja ja kirjoitusajankohta

Johanneksen kolmessa kirjeessä ei mainita niiden kirjoittajaa. Niitä on varhaisista ajoista asti pidetty apostoli Johanneksen, Sebedeuksen pojan, laatimina. Tähän on ollut kaksi syytä:

1. Efesossa ja sen alueen seurakunnissa oli perimätieto, että ne olivat hänen siellä kirjoittamiaan. Apostoli Johannes oli asunut niillä seuduilla elämänsä viimeiset kolme vuosikymmentä.

2. Niiden kirjoitustyyli ja ajatukset ovat siinä määrin Johanneksen evankeliumia muistuttavia, että jokainen lukija tuntee niiden olevan saman miehen käsialaa. Siksi niihin on varhain liitetty ne otsikot, joilla ne edelleen tunnetaan.

Ensimmäinen Johanneksen kirje on luultavasti kirjoitettu Efesossa 80-luvulla 15-20 vuotta ennen tämän apostolin kuolemaa, joka tapahtui vuoden 100 vaiheilla Trajanuksen (98-117) ollessa keisarina.

Paimenkirje

Kirje on sydämellisen kristillisen rakkauden sanelema "paimenkirje". Se kutsuu kristittyjä kokosydämiseen elämään valossa eli Jumalan yhteydessä Kristuksen kautta, keskinäisessä rakkaudessa ja kuuliaisuudessa Jumalan ilmoitussanan totuudelle. Se oli alunperin tarkoitettu Aasian maakunnan seurakunnille, ja sitten kristityille yleensä. Tämän johdosta siinä ei mainita minkään paikkakunnan seurakuntaa eikä ketään henkilöä.

Harhat, joihin otetaan kantaa

Tämän alueen seurakuntien vaaroina ja häiritsijöinä olivat "antikristuksiksi" nimitetyt harhaopettajat, jotka kielsivät Jumalan Pojan ihmiseksi tulon, inkarnaation, sen, että Hän oli syntynyt ihmiseksi ja syntisten Vapahtajaksi. He näyttävät kieltäneen myös Jumalan ja Kristuksen opetusten ja käskyjen arvovallan ja velvoittavuuden kristittyjen elämässä. He olivat antinomisteja, jotka tavalla tai toisella tekivät syntejä luvalliksi. Heitä vastaan Johannes tähdensi rakkaudesta Kristukseen tapahtuvaa kuuliaisuutta Jumalan sanan opetuksille ja käskyille.

Efesossa asui samoihin aikoihin juutalainen Kerinthos-niminen gnostilainen harhaopettaja, joka väitti Mooseksen lain ja ympärileikkauksen olevan voimassa kristityillekin. Jeesusta hän piti Joosefin ja Marian poikana, jonka taivaallinen Kristus kasteessa otti asunnokseen, mutta poistui hänestä ennen hänen kärsimystään ja kuolemaansa. Johanneksen 1. ja 2. kirjeen viittaukset antikristillisiin harhaopettajiin näyttävät sopivan Kerinthokseen, jonka vaikutus ulottui laajemmallekin Vähään Aasiaan.

Ensimmäisen kirjeen puhe lopullisesta antikristuksesta tarkoittaa samaa lopunajan luopiokirkollista johtajaa kuin 2. Tessalonikalaiskirjeen laittomuuden ihminen sekä Ilmestyskirjan lukujen 13,16,17 ja 19 väärä profeetta eli karitsansarvinen peto.

Missä on Sinun ilosi?

Jumalan sana, Raamattu, on äärimmäisen realistinen ja totuudenmukainen. Sen antama kuvaus maailmasta ja sen nykyisestä tilasta on kaikkea muuta kuin valoisa. Menneisyydessä ei koskaan ole ollut "hyviä entisiä päiviä" eikä Herra lupaa sanassaan myöskään valoisampaa tulevaisuutta tälle maailmalle, ennen kuin Hän itse tulee takaisin ja alkaa uusi maa ja uusi taivas, joissa vanhurskaus asuu. Johannes tiivistää sen maailman tilan, jossa Jumalan kansa nyt joutuu elämään näin:

Me tiedämme olevamme Jumalasta, ja koko maailma on sen Pahan vallassa. (1. Joh. 5:19) Kaikesta ympärillämme vaikuttavasta pimeydestä, synnistä, vääryydestä ja epäoikeudenmukaisuudesta, murheesta ja kärsimyksestä huolimatta jo vanha Johannes kirjoittaa kirjeensä uskoville kristityille ja kertoo tekevänsä sen siksi, että kirjeen saajien ja myös hänen oma ilonsa tulisi täydelliseksi.

Lähtökohta on siis se, että uskovilla Jumalan lapsilla on ilo kaikesta pimeydestä huolimatta, mutta Johanneksella on halu rohkaista uskovia suurempaan iloon. Lisäksi hän käy läpi kirjeessään ne asiat, joka voivat riistää sumentaan uskovien iloa.

Ilohan on valtava voimavara ihmisessä. Sen varassa ihminen jaksaa tehdä työtä, hoitaa perhettään ja täyttää se tehtävä, jonka Jumala on omilleen antanut tässä ajassa. Iloinen kristitty on Jeesuksen mainoskilpi ja hänelle on ilo myös kertoa Jeesuksesta muille.

Ilon häiritsijät

Kirjeessään Johannes muistuttaa niistä asioista, jotka voivat häiritä uskovan iloa. Hän haluaa rohkaista uskovia, jotta he pääsisivät yhä syvempään iloon Kristuksessa. Sitä varten Herran omien tulee oppia elämään syvemmin Jumalan tahdon mukaan, tekemään vanhurskautta, osoittamaan rakkautta uskonveljilleen ja sisarilleen, näkemään maailmassa vallitsevan pahan oikein, välttämään harhaopettajia, jotka eivät pidä kiinni siitä, että Jeesus on todellinen ihminen ja todellinen Jumala.

Vanha kiinalainen sanamerkki, joka merkitsee iloa 喜喜, muodostuu kuvasta, jossa kaksi samuraisotilasta istuu pöydän ääressä ja heillä on maljat, joista he nauttivat juotavaa samalla kun keskustelevat keskenään ja osoittavat toisilleen uskollisuuttaan. Ilossa ei siis ole ensi sijassa kysymys hyvistä kokemuksista tai menestyksen ja arvostuksen saavuttamisesta – niitähän tulee elämäämme lopultakin kovin harvoin harmaan arkisen vaelluksemme keskellä. Ilossa on kysymys siitä, että kanssamme on toinen henkilö, jonka kanssa saamme jakaa kaikki elämämme asiata, niin pienet kuin suuret, niin hyvät kuin pahatkin, ja tajuamme, että tuo toinen ymmärtää meitä ja me sitä toista.

Kristityn ilo

Inhimillisen ymmärtämyksen saaminen on tärkeä asia, mutta syvimmissä merkityksessä ilo voi löytyä vain silloin, kun sydämemme löytää yhteyden Jeesuksen ja tai vaallisen Isän kanssa. Koko kristityn elämän perus kysymys onkin siinä, että tämä yhteys Jeesuksen ja Isän kanssa säilyisi lujana huolimatta siitä, mitä maailmassa ympärillämme tapahtuu ja huolimatta siitä, että omassa sydämessämme asuva syntinen luonto pyrkii monin tavoin riistämään meiltä säröttömän yhteyden Jeesuksen ja Isän kanssa ja samalla myös ilomme.

Kristityn elämän ydinhän on siinä iankaikkisessa elämässä, jonka olemme saaneet lahjaksi Vapahtajan Golgatalla suorittaman lunastuksen kautta. Mutta tätä elämää, jota maailman ihmisillä ei ole, Jeesus kuvaa näin:

Tämä on iäinen elämä, että he tuntevat sinut, joka yksin olet tosi Jumala, ja hänet, jonka olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen. (Joh. 17:3)

Elämä ilmestyi

Mikä on alusta asti ollut, minkä olemme kuulleet, minkä omin silmin nähneet, mitä katselleet ja käsin koskettaneet, siitä me puhumme: elämän Sanasta. Elämä ilmestyi, me olemme nähneet sen, ja siitä me todistamme. Me julistamme teille sen iankaikkisen elämän, joka oli Isän luona ja ilmestyi meille. (1-2)

Heti kirjeensä alussa Johannes kertoo miten tästä uudesta ja iankaikkisesta elämästä me pääsemme osalliseksi. Siinä ei ole kysymys jonkinmoisesta mystisestä kokemuksesta, jossa ihminen yrittää uppoutua sydämensä syvyyksiin löytääkseen sieltä ”jumalallisen kipinän”. Yleisen uskonnollisuuden ja tämän päivän trendihän on ihmiskeskeisyyttä, joka etsii itsestään hyvyttä ja itsessään asuvia voimavaroja.

Raamattu osoittaa karun realistisesti, mitä meidän sydämiemme syvyyksistä löytyy: *Sydämeistä lähtevät pahat ajatukset, murhat, aviorikokset, haureudet, varkaudet, väärät todistukset, jumalanpilkkaukset.* (Matt. 15:19)

Meidän ulkopuoleltamme

Uskovan ihmisen ongelmista noin 80% juontaa juurensa siihen, että lähdemme liikkeelle ajattelussamme itsestämme ja omista tarpeistamme käsin. Raamattu lähtee liikkeelle Jumalasta ja siitä mitä Hän on ja mitä Hän Jeesuksessa Kristuksessa tekee.

lankaikkinen elämä alkaa ulkopuoleltamme, Jeesus Kristus tuli tänne maailmaan, Hän tuli ilmoittamaan meille millainen on Isä, Hän tuli ristini sovitustyöllään avaamaan meille pääsyn Isän luo ja omaan henkilökohtaiseen tuntemiseensa.

Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme. (Joh. 1:14)

Minkä olemme nähneet ja kuulleet, sen me julistamme myös teille, että teilläkin olisi yhteys meidän kanssamme. Meillä on yhteys Isän ja hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen kanssa. (3)

Yhteytemme Jeesuksen ja Isän kanssa ei siis perustu mihinkään meissä itsessämme olevaan, vaan siihen, että Herra Jeesus itse tuli luoksemme ja nyt tänäänkin Hän tulee luoksemme oman Sanansa välityksellä. Hän puhuu meille Raamatun kautta. Hänen sanansa osuvat omaantuntoomme ja saamme kohdata elävän Vapahtajan. Mutta juuri omantunnon yhteys Isään ja Vapahtajaan johtaa meidät yhteyteen toisten uskovien kanssa. Siinä yhteydessä saamme jakaa keskinäistä iloamme Herrassa. Jaettuna ilo vain lisääntyy.

Pelastuksen perusta

Uskova kristitty ei perusta pelastusvarmuuttaan omiin kokemuksiinsa. Kiitos Herran myös noita kokemuksia uskon vaelluksen edetessä meille annetaan sopivassa määrin – uskon alkuvaiheessa vähän enemmän ja vähän makeampina, myöhemmin vähemmän ja usein silloin rukiisen leivän muodossa. Pelastus perustuu kokonaan niihin historiallisiin tosiasioihin, jotka apostolit meille ovat välittäneet Uuden testamentin sanassa. Jeesus kuoli meidän syntiemme tähden, emme me itse olleet sitä todistamassa, mutta todellisesta kärsimyksestä ja todellisesta kuolemasta oli kysymys ja se tapahtui meidän oikeiden syntiemme tähden, vaikka emme olleet silloin vielä edes syntyneet. Jeesus nousi kuolleista ja kukisti kuoleman ja Saatanan vallan. Hän ilmestyi opetuslapsilleen ja heidän todistuksensa perusteella tiedämme, että Hän elää tänään ja on Isän luona.

Mutta juuri siksi, että Jeesuksen pelastusteot ovat meistä itsestämme täysin riippumattomia Jumalan armoitekoja, pelastuksemme ja pääsymme Jumalan yhteyteen lepää täysin varmalla pojalla. Me **tiedämme** että meillä on pääsy Isän ja Jeesuksen yhteyteen. Juuri siksi myös ilomme on ylenpalttinen. Pelastuksemme on kokonaan Jeesuksen Kristuksen varassa ja Hänen käsissään.

Jumala on valo

Tämä on se sanoma, jonka olemme Häneltä kuulleet ja jonka julistamme teille: Jumala on valo, eikä hänessä ole mitään pimeää. (5).

Johanneksen meille julistamassa sanomassa on kaksi suurta lausetta Jumalasta. Toinen on kirjeen ensimmäisessä luvussa ja kuuluu: ”*Jumala on valo!*” ja toinen neljännessä luvussa: ”*Jumala on rakkaus!*”

Tämä jälkimmäinen lause on erittäin suosittu ja mikä ikävintä myös usein perusteellisen väärin ymmärretty, koska sana rakkaus ymmärretään nykyään tarkoittamaan sitä, että tunnevaltaisesti pitää jostakusta paljon. Raamattu tarkoittaa sanalla kuitenkin sitä, että näkee toisen ihmisen pahuudesta ja epämiellyttävyydestäkin huolimatta sen, että tuo toinen voi Jumalan pelastusteon perusteella päästä osalliseksi uudesta elämästä ja toimii toisen hyväksi, jotta Jumalan päämäärä hänen suhteensa voisi toteutua.

Vain sitten kun ymmärrämme, että Jumala on valo, jossa ei asu mitään pimeyttä, alamme tajuta, mistä synnistä on oikein kysymys. Nuori profeetta Jesaja koki hirvittävän järkytyksen, kun hän sai nähdä, jotain Jumalan kirkkaudesta ja sen valossa hänen saastaisuutensa paljastui koko kauheudessaan:

Kuningas Ussian kuolinvuonna minä näin Herran istuvan korkealla ja ylhäisellä istuimella, ja hänen vaatteensa liepeet täyttivät temppelin. Serafit seisoivat hänen ympärillään. Kullakin oli kuusi siipeä: kahdella he peittivät kasvonsa, kahdella he peittivät jalkansa, ja kahdella he lensivät. He huusivat toinen toiselleen: ”Pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaot! Koko maa on täynnä hänen kunniaansa.” Kynnysten perustukset vapisivat heidän huutonsa äänestä, ja huone täyttyi savulla. Niin minä sain: ”Voi minua! Minä hukun. Minulla on saastaiset huulet ja asun kansan keskellä, jolla on saastaiset huulet, ja silmäni ovat nähneet Kuninkaan, Herran Sebaotin.” Silloin luokseni lensi yksi serafeista, kädessään hehkuva hiili, jonka hän oli pihdeillä ottanut alttarilta. Hän kosketti sillä suutani ja sanoi: ”Tämä on koskettanut huuliasi, sinun velkasi on poistettu ja syntisi sovitettu.” (Jes. 6:1-7)*

Samaa kauhua, jota Jesaja koki nähdessään Jumalan kirkkauden, maistoivat myös Betlehemin paimenet ensimmäisenä jouluyönä, kun Herran kirkkaus ympäröi heidät. Kuin salama olisi osunut heidän omiintuntoihinsa ja he näkivät hirvittävän saastaisuutensa Herran valossa. Siksi enkelin sanoma ei ollut vain lohduttelua säikähtäneille vaan todellinen lohdutus synnin hätään joutuneille: ”Älkää pelätkö! Teille on syntynyt Vapahtaja!” Ilman Vapahtajan sovitustyötä kukaan ihminen ei kestäisi Jumalan pyhässä valossa, sillä synnissä on kysymys siitä syvästä ja ylittämättömästä kuilusta, joka vallitsee pyhän Jumalan ja saastaisen ihmisen välillä. Miten ihminen voi päästä sellaiseen yhteyteen Jumalan kanssa, että Jumalan ja Jeesuksen läsnäolo on hänen ilonsa ja voimansa lähde. Ja miten syntinen ihminen voisi vaeltaa niin, että yhteys Isän ja Jeesuksen kanssa pysyisi katkeamattomana?

Valossa vaeltaminen

Mutta jos me vaellamme valossa, niin kuin hän on valossa, meillä on yhteys keskenämme ja Jeesuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. (7)

Ainoa mahdollisuus selvittää Jumalan edessä on siinä, että uskova kristitty vaeltaa valossa. Valossa vaeltaminen ei tarkoita synnittömyyttä, niin kuin jakeet 8, 10 ja 2:1 selvästi osoittavat. Jos kuvittelemme saavuttaneemme sellaisen pyhyiden asteen, että emme enää tarvitse puhdistusta synneistämme elämme pimeydessä ja valheen

vallassa aivan samoin kuin valtaosa tämän maailman ihmisestä, jotka eivät useimmin pidä itseään mitenkään pahoina tai syntisinä.

Valossa vaeltamiseen kuuluu toki pyrkimys elää Jumalan tahdon mukaan ja synnin vihaaminen, mutta synnittömyydestä siinä ei ole kysymys. Synnittömyys saadaan kyllä kerran, mutta vasta sitten kun olemme perillä kirkkauden valtakunnassa.

Valossa vaeltaminen merkitsee sitä, että suostumme Jumalan valossa näkemään ja tunnustamaan oma syntisyytemme ja syntimme aivan nimeltä mainiten. Valossa vaeltaminen merkitsee siis päivittäisessä parannuksessa ja päivittäisessä syntien anteeksiantamuksessa elämistä. Pelastusvarmuus perustuu siihen, että Golgatalla Jeesus vuodatti pyhän kalliin uhriverensä ja sen veran turvissa olemme jatkuvasti vanhurskautettuja eli ristin kärsimyksen tähden Isä ei lue meille yhtään syntiä synniksi. Olemme Jeesuksessa ja omistamme saman puhtauden kuin Hän. Siksi voimme vapaasti kutsua Jumalaa Isäksemme ja rukouksessa kertoa Hänelle aivan kaiken. Isä myös avaa meille koko sydämensä rakkauden, niin kuin Hän rakastaa omaa Poikaansa Jeesusta.

Päivittäisessä vaelluksessamme saamme sitten turvata jakeen 9 ihanaan lupaukseen:

Jos me tunnustamme syntimme, Jumala on uskollinen ja vanhurskas, niin että antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. (1Joh.1:9)

Lue lupaus oikein

Omassa uskon vaelluksessani luin pitkään tuon lupauksen väärin seuraavaan tapaan: ~~*Jos me tunnustamme syntimme, Jumala antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.*~~

Huolekseni tuli silloin, olenko tarpeeksi hyvin ja tarpeeksi perusteellisesti tunnustanut kaikki syntini. Kun olin mielestäni tunnustanut kaiken ja saanut myös anteeksi, muistinkin yhtäkkiä, että se ja se asia jäi vielä tunnustamatta. Itse asiassa ajattelin että katumuksen syvyys ja tunnustamisen rehellisyys oli syy sille, että sain anteeksi.

Muta tuo lupaus kuuluu toisin. Tunnustaminen ei ole syy sille, että saadaan Jumalalta anteeksi. Se on ainoastaan **ehto**, sillä eihän syytöntä voi armahtaa. Jos tunnustus olisi syy anteeksi saamiseen niin rikollisethan voisivat mennä poliisiin luo ja tunnustaa rötöksensä ja vaatia sitten, että ne annetaan anteeksi, koska he tunnustivat ne.

Ei, **syy** anteeksi saamiseen ei ole tunnustamisessa, vaan siinä että *Jumala on uskollinen ja vanhurskas*. Tässäkin kohden joskus ihmettelin, miksi syyksi ei mainita rakkautta, vaan vanhurskautta eli oikeudenmukaisuutta. Eikö Jumalan oikeudenmukaisuuden pikemminkin pitäisi vaatia minulle rangaistusta kuin anteeksiantamusta. Mutta sitten tajusin, että Jumala on nimenomaan oikeudenmukainen armahtaessaan, sillä Hän on jo kerran rangaissut minun syntini Golgatalla Jeesukselle. Olisi väärin vaatia samasta synnistä toiseen kertaan rangaistusta. Sitä paitsi Jumala on uskollinen lupaukselleen siitä, että Jeesuksen veri riittää minun kaikkien syntieni sovitukseksi ja anteeksi antamiseksi.

Saan siis tänään elää yhdessä Herran Jeesuksen ja Isän kanssa, koska Golgatan veri riittää. Saan iloita maailman myllerryksen keskellä salatusta yhteydestä Isään ja samalla myös veljiin ja sisariin Kristuksessa Jeesuksessa.

Maailman syntien sovitus

Lapseni! Kirjoitan tämän teille, ettette tekisi syntiä. Jos joku kuitenkin syntiä tekee, meillä on Isän luona puolustaja, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas. Hän on meidän syntiemme sovitus, eikä vain meidän vaan myös koko maailman. (2:1-2)

Valossa ja jatkuvassa syntien anteeksiantamuksessa vaeltaminen ei merkitse kuitenkaan sitä, että meillä olisi vapaus tehdä mielin määrin syntiä, koska kuitenkin parannuksen tekijä saa kaiken anteeksi. Paavali varoittaa ankarasti sellaisesta väärästä ajattelusta ja elämästä:

Pitäisikö meidän tehdä niin kuin meistä herjaten puhutaan ja niin kuin jotkut väittävät meidän sanovan: "Tehkäämme paha, että siitä tulisi hyvää?" He saavat oikeudenmukaisen tuomion. (Room. 3:8) Ja edelleen:

Mitä me siis sanomme? Onko meidän pysyttävä synnissä, jotta armo tulisi suureksi? Ei tietenkään. Kuinka me, jotka olemme kuolleet synnille, vielä eläisimme siinä? Vai ettekö tiedä, että meidät kaikki, jotka on kastettu Kristukseen Jeesukseen, on kastettu hänen kuolemaansa? (Room. 6:1-3)

Parannus ei ole vain sitä, että tunnustaa syntinsä ja pyytää sitä anteeksi jatkaakseen sitten saman synnin harjoittamista. Se olisi synnin laastarointia armolla. Parannukseen sisältyy selkeä kääntyminen pois synnistä Jumalan puoleen ja taipuminen Jumalan tahtoon ja uuteen elämään, joka kantaa hedelmää Jumalalle.

Samalla on kuitenkin totta, että kun Pyhän Hengen voimalla taistelemme syntisessä lihassa asuvia himojamme vastaan, usein edelleen kärsimme tappiota ja joudumme nokka savessa pyytämään uutta armoa. Syvinkään lankeemus uskovan elämässä ei merkitse kuitenkaan pelastuksen menettämistä. Isän edessä se Jeesus, joka sovitti koko maailman synnit, puolustaa langennutta ja Isä nostaa omansa jälleen jatkamaan matkaa elämän tiellä.

Jos varsinkin toistuvien samojen lankeemusten keskellä uskova alkaa epäillä, riittääkö Heran armo enää hänen laiselleen kompuroijalle, niin Johannes vakuuttaa, että Jeesus on koko maailman kaikkien ihmisten syntien sovitus. Näin ollen sovitus on voimassa aivan varmasti myös sinun elämäsi varten. Heprealaiskirje korostaa: *Käykäämme siis rohkeasti armon valtaistuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon avuksemme oikeaan aikaan. (Hepr. 4:16)*

Esimerkki Jumalan valon tunkeutumisesta ihmissydämeen

Nimeni on Ikuko Oohira. Olen 46 -vuotias. Kohtasin Jeesuksen ja minut kastettiin kaksi ja puoli vuotta sitten. Olen nyt Koben Luterilaisen Raamattukoulun toisen vuosikurssin opiskelija. Kuulostanee oudolta tämän ikäisen suusta, mutta olen koko ikäni kaivannut vanhempieni rakkautta. Olen ikävöinyt sellaista joka olisi ottanut minut vastaan sellaisena kuin olen. Kun minusta tuli kristitty, Jeesuksen anteeksiantamuksen kautta lopulta pääsin osalliseksi sellaisesta, jolle voi levollisella sydämellä antaa koko olemukseni ja joka ottaa minut vastaan. Jeesus on taivaan Isä.

Keksikoulu- ja lukioaikana vihasin vanhempiani. Mutta inhosin sellaista itseäni. Ajattelin, että minulle olisi oikein kuolla. Yritin ihan tosissani olla hyvä ihminen, mutta sydäntäni valitsi myrsky. Äitini oli entinen kristitty, mutta lukioaikana hän oli tosi huolissaan minusta ja eräänä yönä kello kaksi hän yhtäkkiä herätti minut ja sanoi: ”Tuollaisilla kasvoilla et kuitenkaan pääsen naimisiin. Sinun pitää opiskella opettajaksi, jotta pystyisit elättämään itsesi. Kuule, sinusta pitää tulla opettaja!” Nämä sanat kertoivat kyllä sen, että hänellä oli paljon inhimillistä lämpöä minua kohtaan. Mutta en silloin kyennyt ottamaan sanoja sellaisina vastaan enkä niihin sisältyvää huolta.

Myöhemmin sain tietää, että isälläni oli ns. Aspergerin syndrooma, synnynnäinen aivovamma, joka estää häntä ymmärtämästä omaa sydäntään ja toisten ihmisten mielenliikkeitä. Siksi olin lapsena hänelle kuin ei mitään. Vaikka pyysin häneltä apua, hän kuittasi sen vain minua syvästi loukkaavin sanoin: ”Tuollaistako sinä pillität?”

Olisin halunnut turvautua johonkin, mutta en osannut uskoa mihinkään. Sekä vanhempani että Jumala olivat minulle vaativia, mielialasta riippuen rakkautensa peruvia ja rankaisevia pelottavia olentoja. Historiasta kiinnostunut isoveljeni toisti minulle, että ”buddhalainen kottialttari ei edusta oikeastaan muuta kuin Japanin Edo –aikakauden politiikkaa”, siksi en uskonut buddhalaisuuteenkaan. Tämä veljeni sairastui myöhemmin pelkoneuroosiin ja näin miten hän kiersi epäilyttävästä uususkonnosta toiseen. Siksi päätin, että minua ei huuhaalla petetä. Oikeastaan ainoa pakopaikka minulle oli romaanien maailma. Päämääräni oli mahdollisimman pian aikuistua ja tulla voimakkaaksi.

Mutta kauaa ei kestänyt tuo kausi, jona kuvitteli olevani vahva. Maaliskuun 30. päivänä 2008 sain kohdata Jeesuksen. Olin silloin 44 -vuotias. Työ ja syöpää sairastavan äitini hoito uuvutti minut niin, että pitkään tuskin jaksoin pysyä pystyssä. Lopulta äitini kuoli ja itse ajattelin, että olen sairastunut masennukseen ja menin sairaalaan, mutta sieltä minut passitettiin heti pois. Tuskin kykenin syömään ja toivo naimisiin pääsystä oli hävinnyt, niin totesin mielessäni, että äitini oli ollut oikeassa minun tulevaisuuteni suhteen. Äitini kuoltua sekä isäni että veljeni psyhyksen terveys huononi. Puhelimessa isäni ja veljeni toistivat: ”Onko sinusta niin vastenmielistä elää minun kanssani. Jos inhoat minua noin syvästi, niin minä kuolen.” Siksi ajattelin, että isäni ja veljeni ovat syyllisiä siihen, että olen onneton. Halusin päästä perheeni ongelmista eroon ja päätin kadota teille tietämättömille.

Sellaisessa tilanteessa sain kohdata Jeesuksen. Juuri silloin opiskeluaikainen ystäväni, joka työskenteli Englannissa eräässä yliopistossa, tuli lyhyelle käynnille kotimaahansa tänne Japaniin. Hänet tavatessani en kyennyt kertomaan omaa surkeaa tilaani. Mitään hyvääkään minulla ei ollut kerrottavana. Sitten aloimme riidellä keskenämme. Sen seurauksena en kolmeen yöhön kyennyt nukkumaan.

Sanotaan, että kuoleman edessä ihmisen elämä kulkee filminauhan tavoin hänen silmiensä edessä. Juuri sillä tavalla tuossa tilanteessa kaikki sydämeni kätköihin painetut pahat tekoni alkoivat pursua esiin. Muistin, miten alakoulussa oli satoja kertoja kirjoittanut paperille äidistäni: ”Kuole, kuole!” Mieleeni palautui, miten olin vihoissani huutanut buddhalaisen kottialttarin edessä rukoilevalle isälleni: ”Lopeta, hullu!” Tajusin, miten ahneena ja ulkokultaisena olin aina syyttänyt muita ja vaatinut itseltäni ja muilta täydellisyyttä. Huolimatta yrityksistäni tulla hyväksi tajusin olevani täynnä vihaa niitä kohtaan, jotka eivät kyenneet hyväksymään minua. Mietin pitäisikö minun mennä mielisairaalaan vai kuolla. Soitin veljelleni, että en selviä ilman lääkitystä ja kysyin löytyisikö mistään psykiatrista klinikkaa, joka olisi sunnuntaina auki.

Mutta hän suosittelikin minulle pastoria. Veljeni oli 10 vuotta aikaisemmin tullut kristityksi ja oli juuri puhelun hetkellä kirkossa. Siksi hän henkeä pidätellen sanoi: ”Olen kirkossa, annan puhelimen pastorille.” Pastori kysyi minulta: ”Uskotko Jeesukseen Kristukseen?” Vastasin heti: ”Totta kai uskon.” Vaikka en käynytkään kirkossa olin lukioajoista lähtien lukenut Raamattua. Siksi noin kuusi vuotta aikaisemmin olin päätenyt uskomaan Raamatun Jumalan olemassaoloon.

Veljeni seurakunnan pastori jatkoi: ”Sano minun perässäni. Taivaan Isä, anna anteeksi minun syntini. Anna anteeksi kaikki tieteni ja tietämättä tekemäni synnit.” Kun sitten sanoin: ”Kiitos Jeesus, kun kannoit minun syntini minun sijastani,” kyynelleet alkoivat valtoimenaan valua silmistäni. Siitä päivästä eteenpäin aloin nukkua syvää unta. Sitten joka päivä soitin pastorille ja tunnustin syntejäni. Sen jälkeen en mennyt veljeni kirkkoon, vaan kuusi vuotta aikaisemmin saamani gospel CD:n sanoman johtamana päädyin tietämättäni kirkkoon, jossa tuon tekstin kirjoittanut Jorma Pihkala toimii lähettinä.

Uskoon tulemisessa eivät elämästäni ongelmat ole loppuneet. Edelleen isäni ja veljeni soittelevat minulle, kun heidän kuntonsa huononee. Mutta tajuan että oli virhe kuvitella, että pääsisin vapaaksi pakenemalla perheeni ongelmia. Ongelmat olivat minun itseni sisällä. Suurin oli yritykseni elää hyvänä ihmisenä ja sulkea sydämeni todelliselta itseltäni. Jeesus otti kantakseni kaiken minun taakkani. Siinä löysin todellisen vapauden.

Kuva vaativasta ja rankaisevasta Jumalasta muuttui kokonaan. Vaikka en nyt pystyisi mihinkään, siitä huolimatta Jeesuksen rakkaus kantaa minua. Se on Isän rakkautta, joka kohdistuu hänen lapsiinsa sellaisena, että Hän lähetti Jeesuksen kantamaan hartioillaan meidän syntimme. Päivittäin saan iloita siitä, että saan osakseni tätä rakkautta. Kun erehdyn, hän nuhtelee minua ja antaa sen mikä on minulle hyväksi, koska Hän tuntee parhaiten tarpeeni. On ilo saada levollisesti laskea itsensä tällaisen Isän käsiin.

Omistan ehdottoman rauhan siinä, että saan olla olemassa tällaisenaani. Viime aikoina olen vapautunut myös siitä ahdistuksesta, etten kykene rakastamaan vanhempiani. Olen alkanut aistia rakkautta silloinkin, kun isäni käyttää sopimattomia ilmauksia. Sillä olen päässyt vapaaksi suurimmasta taakastani, siitä, että en kyennyt antamaan anteeksi omaa olemassaoloani.

Minulta kesti 44 vuotta Jeesuksen kohtaamiseen, mutta ehkä niin on ollut parasta. Sillä mitä suurempi on ollut ahdistukseni, sitä suurempi on nyt iloni. Toivon sydämestäni, että tekin saisitte kohdata tällaisen Jumalan. Kiitos.

Entä Sinä?

Yhteys Jeesuksen ja Isän kanssa on tarkoitettu myös Sinulle. Herra kutsuu Sinua omistamaan täysi ilo. Jos olet vielä pimeässä, Herran valo valaisee Sinua. Suostu valoon, tunnusta syntisi ja turvaa Jeesuksen pyhään sovintovereen, jossa sinullekin on valmistettu pelastus.